

BE-A0516_111908_110573_DUT

Plaatsingslijst van de verzameling Brieven
Brabant Augustus (1869-1914)

Het Rijksarchief in België
Archives de l'État en Belgique
Das Staatsarchiv in Belgien
State Archives in Belgium

This finding aid is written in Dutch.

BESCHRIJVING VAN HET ARCHIEF:.....	3
Raadpleging en gebruik.....	4
Voorwaarden voor de raadpleging.....	4
Voorwaarden voor de reproductie.....	4
Geschiedenis van archiefvormer en archief.....	5
Archiefvormer.....	5
Naam.....	5
Geschiedenis.....	5
Bevoegdheden en activiteiten.....	6
Archief.....	9
Verwerving.....	9
Inhoud en structuur.....	10
Inhoud.....	10
Selecties en vernietigingen.....	11
Toekomstige aangroei/aanvullingen.....	11
BESCHRIJVING VAN DE SERIES EN ARCHIEFBESTANDDELEN.....	13
Plaatsingslijst van de verzameling Brieven Brabant Augustus (1869-1914)..	13

Beschrijving van het archief:

Naam archiefblok:
Verzameling Brieven Brabant Augustus

Periode:
1869-1914

Archiefbloknummer:
BE-A0516.633

Omvang:

- Laatste bestanddeelnummer: 1.00
- Omvang geïndexiseerd: 0.07 m

Archiefbewaarplaats:
Rijksarchief te Kortrijk

Raadpleging en gebruik

VOORWAARDEN VOOR DE RAADPLEGING

Stukken ouder dan 30 jaar en niet-privacygevoelig zijn vrij raadpleegbaar. Stukken ouder dan 30 jaar en privacygevoelig zijn enkel in te kijken na toestemming van de Algemeen Rijksarchivaris of zijn gemachtigde. Indien de vraagsteller geen betrokken partij is of rechtzoekend burger moet die ook een onderzoeksverklaring invullen. De raadpleging en/of reproductie is voor privacygevoelige stukken is enkel toegelaten voor:

- de betrokken partijen
- in het kader van een proces of een betwisting: de verwanten in rechtstreekse lijn - ascendenten of descendenten - van één van de partijen, de gemandateerde advocaten of notarissen, de ministeriële ambtenaren en ieder persoon die door de wet hiertoe gemachtigd is
- onderzoekers die het wetenschappelijk karakter van hun opzoekingen kunnen aantonen (studenten hebben een brief van hun promotor nodig)

Stukken jonger dan 30 jaar zijn enkel in te kijken met toestemming van de hoofdgriffier van de rechtbank

De (algemene) rol van de hoven en rechtbanken zetelend in burgerlijke zaken is openbaar (Gerechtelijk Wetboek, art. 719).

Stukken betreffende strafzaken zijn vrij raadpleegbaar na 100 jaar. Stukken jonger dan 100 jaar kunnen enkel ingekeken na toestemming van de procureur-generaal.

VOORWAARDEN VOOR DE REPRODUCTIE

Voor de reproductie gelden de voorwaarden in tarieven van toepassing in het Rijksarchief.

Geschiedenis van archiefvormer en archief

ARCHIEFVORMER

NAAM

Vrederecht te Tienen. Eerste kanton.

GESCHIEDENIS

Tienen bestond bij haar oprichting, op 19 nivôse jaar X (9 januari 1802) uit twee gerechtelijke kantons: Tienen eerste kanton en Tienen tweede kanton. Op 5 juli 1822 werd een K.B. uitgevaardigd waarbij de beide kantons werden samengevoegd. Dit K.B. werd echter terug opgeheven op 30 december 1822 en het was pas op 8 mei 1847 dat de kantons werden samengevoegd tot één kanton. Het eerste kanton omvatte bij haar oprichting de gemeenten : Boutersem, Hoegaarden, Honsem, Kumtich, Sluizen, Meldert, Neervelp, Oorbeek, Opvelp, Vertrijk en Willebringen. Op 1 januari 1823 werden hieraan de volgende gemeenten toegevoegd: Bevekom, Bossut, Chapelle-Saint-Laurent, Deurne, Doiceau, Gottechain, Graven, Hamme, Longueville, Mille, Nodebais et Piétrebais (komende van het kanton Grez). Op 8 mei 1847, werden de eerste en het tweede kanton samengevoegd en omvatte het kanton Tienen de gemeenten : Bevekom, Bossut, Bost, Boutersem, Deurne, Doiceau, Ezemaal, Goetsenhoven, Gottechain, Graven, Hakendover, Hamme, Hoegaarden, Honsem, Kumtich, Longueville, Mille, Meldert, Neerheilissem, Neervelp, Nodebais, Oorbeek, Opheilissem, Oplinter, Opvelp, Outgaarden, Overlaar, Piétrebais, Rommersom, Sint-Margriete-Houtem, Sluizen, Vertrijk, Willebringen, Wommersom, Wulmersom en Zittert-Lummen. Op 1 mei 1823 werden de gemeenten Bevekom, Chapelle-Saint-Laurent, Deurne, Hamme, Linsmeel, Longueville, Mille, Nodebais en Piétrebais overgeheveld naar het kanton Geldenaken en de gemeenten Bossut, Doiceau, Gottechain en Graven naar het kanton Waver. Op 1 september 1963 (Wet van 9 augustus 1963) werden de gemeenten Sluizen, Opheilissem en Zittert-Lummen overgeheveld naar het kanton Geldenaken. In 1970 werden het kanton Tienen verder de gemeenten Attenrode, Binkom, Bunsbeek, Glabbeek, Hoeleden, Kapellen, Kerkom, Neerbutsel, Neerlinter, Roosbeek, Sint-Martens-Vissenaken, Sint-Pieters-Vissenaken, Vissenaken, Wever en Zuurbemde gevoegd en werd de gemeente Ezemaal overgeheveld naar het kanton Landen. Op 1 januari 1972 (Wet van 9 april 1971) werden de gemeenten Drieslinter en Linter aan het kanton Tienen toegevoegd.

Hoewel de beide kantons pas op 8 mei 1847 werden samengevoegd, blijkt uit de archiefvorming dat de twee vrederechten reeds vanaf 1833 samenwerkten. Bij de minuten van akten verwijzen we voor het jaar 1802 naar de kantonmunicipaliteit Hoegaarden dat op 9 januari 1802 werd afgeschaft en waarvan de gemeenten werden overgeheveld naar Tienen eerste kanton. De minuten van vonnissen in strafzaken bevatten zowel de minuten opgesteld door de vrederechter van het eerste kanton als de minuten opgesteld door de

vrede rechter van het eerste kanton als de minuten opgesteld door de vrede rechter van het tweede kanton. In kantons met meerdere vrede rechters dienden deze immers volgens een beurtrol de taak van de politierechter waar te nemen (art. 152 van het Strafwetboek van 3 brumaire jaar IV (van 25 oktober 1795)).

BEVOEGDHEDEN EN ACTIVITEITEN

Al in de middeleeuwen kenden grote delen van West-Europa het fenomeen 'vrede rechter'; zij werden bijvoorbeeld vrede maecker, peysmaecker, peisierder, *paiseurof justice of the peace* genoemd en werden ingezet voor de oplossing van weinig belangrijke geschillen. De organieke wet op de gerechtelijke organisatie van 16-24 augustus 1790 stelde in Frankrijk de *juges de paix*. De rechtspleging in het vrede gerecht werd vastgelegd in het *Décret contenant règlement sur la procédure en la justice de paix* van 14, 18-26 oktober 1790. Na de annexatie van de Zuidelijke Nederlanden door Frankrijk werden door het *arrêté organique de l'ordre judiciaire en matière civile en Belgique* van 2 frimaire IV (23 november 1795) de vrede rechters ook hier geïnstalleerd. De vrede rechter kreeg drie belangrijke functies: een gerechtelijke, een verzoenende en een buitengerechtelijke functie. Vrede rechters oordeelden in kleine geschillen en probeerden bovenal de partijen te verzoenen. Als politierechter waren ze bevoegd in strafzaken en als officier van de gerechtelijke politie spoorden ze misdrijven op, verzamelden ze bewijzen en leverden misdadigers over aan het gerecht. De vrede rechter oordeelde niet alleen in burgerlijke zaken, maar had ook een ruime bevoegdheid in de willige rechtspraak (o.m. bijeenroepen en voorzitten van familieraden voor minderjarigen, ontvangen van verklaringen voor adoptie) en vervulde tal van administratieve taken.

Tot 1801 werd de vrede rechter bijgestaan door twee assessoren. De tweede wet van 29 ventôse IX (20 maart 1801) bepaalde dat de vrede rechter een alleensprekende rechter werd, met een plaatsvervanger. Aanvankelijk werden de vrede rechters verkozen voor een in tijd beperkt mandaat door vertegenwoordigers van het volk. Pleitbezorgers werden bij het vrede gerecht enkel in zeer uitzonderlijke gevallen toegelaten. Tijdens het Consulaat koos de eerste Consul de vrede rechter uit een lijst van twee kandidaten, voorgedragen door *l'assemblée du canton*, waarin alle burgers van het kanton zetelden. Die stelde ook twee kandidaten voor de functie van plaatsvervanger voor. De vrede rechter en zijn plaatsvervangers werden, in tegenstelling tot de rechters van andere rechtscolleges, benoemd voor tien jaar. Na de Belgische onafhankelijkheid werden de vrede rechters door de Koning benoemd. Het decreet van 6-27 maart 1791 voorzag dat de vrede rechter een griffier kon benoemen en afzetten. Na een kort intermezzo waarin de Nationale Conventie het benoemingsrecht van de griffiers kreeg (mei 1794-november 1796), werd het opnieuw aan de vrede rechter toegekend. Bij de wet op de organisatie van de rechtbanken van het jaar VIII (18 maart 1800) werd bepaald dat de Eerste Consul de griffiers van alle rechtscolleges benoemde en afzette, na de Belgische onafhankelijkheid werd dat de regering. De griffier (later: hoofdgriffier) verdeelt het werk en houdt toezicht op het griffiepersoneel. Als

openbaar ambtenaar en lid van de gerechtelijke orde is hij gebonden aan de verplichtingen beschreven in omzendbrieven van ministers en procureurs-generaal. Hij is de rechterhand van de rechter, is rekenplichtig, huismeester en openbaar bewaarder van de minuten, registers, repertoria en van alle akten van het vrederecht, van juridische documentatie en van wetten en rechtspraakverzamelingen.

Iedere vrederechter is in principe enkel bevoegd voor zijn gebied. Het decreet van 8 pluviôse IX (28 januari 1801) richtte 228 gerechtelijke kantons op in de negen Belgische departementen. Per gerechtelijk kanton was er één vrederecht, dat in principe gevestigd in de hoofdplaats. Het decreet maakte het mogelijk om grote gemeenten over meerdere gerechtelijke kantons te verdelen. Aan de indeling in gerechtelijke kantons werd de afgelopen tweehonderd jaar herhaaldelijk gesleuteld: kantons werden gesplitst of samengevoegd, er werden er nieuwe opgericht of bestaande opgeheven. In 2016 telde België 187 vrederechten met 229 zetels.

In burgerlijke zaken oefenden de vrederechters verschillende bevoegdheden uit: hij was zowel verzoener als rechter als openbaar ambtenaar. Het decreet van 16-24 augustus 1790 betreffende de gerechtelijke organisatie voorzag een voorafgaande verzoeningsprocedure voor alle zaken die buiten de bevoegdheid van de vrederechter lagen. Om de verzoeningsopdracht te doen slagen, werd een *bureau de paix* samengesteld, waarin de vrederechter samen met vier of zes assessoren zetelde. Wie naar de districtsrechtbank trok, had het bewijs nodig dat hij langs het *bureau de paix* was gepasseerd, anders werd zijn eis niet ontvankelijk verklaard. Vanaf 1801 stond de vrederechter alleen in voor de voorafgaande verzoeningsprocedure. De verplichte voorafgaande verzoening (met uitzondering voor o.m. vorderingen waarbij de Staat, de Domeinen, de gemeenten en minderjarigen betrokken waren, vorderingen inzake handelszaken en spoedeisende gevallen) hield stand tot de wet van 12 augustus 1911 (B.S. 19 augustus 1911). Het bureau van verzoeningen bij het vrederecht werd afgeschaft op het moment dat de algemene en bijzondere bevoegdheden van de vrederechter aanzienlijk werden uitgebreid, om de procesgang efficiënter te laten verlopen. De wetgever bleef evenwel het principe van de voorafgaande verzoening promoten en maakte ze in een aantal welomschreven gevallen verplicht.

Als rechter is de vrederechter algemeen bevoegd voor burgerlijke zaken met een vordering tot een bepaald bedrag, dat uiteraard telkens door de wetgever wordt aangepast aan de reële prijzen: maximaal 100 pond in 1790, 300 BEF in 1876, en op dit moment 2500 euro. Het KB nr. 63 van 13 januari 1935 (B.S. 20 januari 1935) kende aan de vrederechter ook bevoegdheid toe in handelszaken (vooral inzake betwistingen omtrent daden van koophandel), voor bedragen tot 1000 BEF.

De bijzondere bevoegdheid van de vrederechter werd, vooral vanaf de tweede helft van de 19de eeuw, systematisch uitgebreid. We sommen hier enkel de belangrijkste bevoegdheden op. De vrederechter mag, ongeacht het bedrag van de vordering, oordelen over geschillen inzake huishuur, handelshuur- en pachtovereenkomsten, verkoop op afbetaling, arbeidsongevallen, kinderbijslagen en sociale bijslagen. Voorts is hij bevoegd inzake hoogdringende onteigening voor het algemeen belang, militaire opeisingen en ruilverkavelingen. Voorts heeft hij een beperkte bevoegdheid in handelszaken

en een vrij ruime bevoegdheid inzake de toekenning van onderhoudsuitkeringen.

Vrederechters vervullen van bij het begin, naast hun opdracht als rechter, nogal wat administratieve taken. In het vakjargon heet dat de 'willige rechtsmacht' (*la juridiction gracieuse*, de oneigenlijke rechtspraak). Oorspronkelijk beperkte de willige rechtsmacht van de vrederechter zich tot het voorzitten van familieraden, de zegelleggingen en de ontzegelingen. Net als zijn bijzondere bevoegdheden, breidde zijn willige rechtsmacht zich in de loop van de 19de eeuw aanzienlijk uit. De wetgever liet de vrederechter onder meer tussenkomen inzake familierecht (onderhoudsgeld, adoptie, (pleeg)voogdij, familieraad voor huwelijkstoestemming), inzake 'geesteshygiëne' (voogdij, sekwestratie ten huize, voorlopige bewindvoering), inzake de notariële praktijk (openbare verkopen, zegelleggingen, familieraad voor toestemming tot verkoop van onroerend goed) en inzake akten van bekendheid en beëdigingen. Nogal wat vrederechters traden ook op als politierechter. De Wet van 1 mei 1849 inzake de politierechtbanken breidde de bevoegdheden van de politierechter aanzienlijk uit, onder meer met een aantal eenvoudige wanbedrijven (landloperij, bedelarij, smaad; wanbedrijven tegen het Veldwetboek; overtredingen tegen de wetten en reglementen betreffende de grote wegen, de verkeerspolitie, de vervoerdiensten, de posterijen en de baren; overtredingen van besluiten inzake maten en gewichten; inbreuken tegen de provinciale reglementen en verordeningen). Voorts kregen ze zaken van de correctionele rechtbank toegewezen waarvan de rechter op grond van het rekvisitoir van het OM of van het verslag van de raadkamer oordeelde dat de correctionele straffen konden worden verlaagd tot het niveau van de politiestraffen (de zgn. contraventionalisering). De vrederechter kreeg tot slot de exclusieve bevoegdheid voor overtredingen tegen de wetten betreffende het beheer, de inrichting en het gebruik van de openbare ruimte. Met de invoering van het Belgisch Strafwetboek in 1867 werd de bevoegdheid van de politierechtbank nogmaals gewijzigd en uitgebreid. Tweede boek, titel X geeft een systematisch overzicht van alle feiten die door politiestraffen strafbaar worden gesteld. De politierechter neemt voortaan, naast de overtredingen opgesomd in het Strafwetboek, kennis van alle misdrijven die door bijzondere strafwetten met politiestraffen werden bestraft en van misdrijven die door de onderzoeksgerechten naar de politierechtbank worden verwezen door de invoering van het systeem van de verzachtende omstandigheden in de correctionele zaken. Voorts werd de politierechter exclusief bevoegd voor de bestraffing van misdrijven inzake ruraal recht (als diefstal van veldvruchten), boswetgeving, jacht, riviervisserij, openbare netheid, dierenbescherming en natuurbehoud. Na de invoering van de schoolplicht in 1921 kwamen daar nog de inbreuken tegen de wetgeving op de schoolplicht bij (gedeelte bevoegdheid met de kinderrechter). De maximumstraf die de politierechter kon uitspreken, werd verhoogd van vijf naar zeven dagen gevangenisstraf en van 15 naar 25 BEF boete.

Na de Tweede Wereldoorlog breidde de bevoegdheid van de politierechter verder uit. De gerechtelijke hervorming van 1967-1970 gaf de politierechtbank een volwaardig statuut. Met de invoering van het Gerechtelijk Wetboek werden twintig politierechtbanken opgericht, waar één of meer rechters uitsluitend fungeerden als politierechter. 124 vrederechters moesten hun strafrechtelijke

bevoegdheid afstaan. In 99 gerechtelijke kantons (op 223) fungeerden de vrederechters verder beurtelings als politierechter.

De wet van 11 juli 1994 wijzigde het strafrecht en het strafprocesrecht ingrijpend. Ze breidde de bevoegdheden van de politierechtbank andermaal aanzienlijk uit met alle verkeersmisdrijven, ook die met dodelijke afloop. De burgerlijke en strafrechtelijke verkeerszaken werden onttrokken aan de bevoegdheid van de vredegerichten. Door de beslechting toe te vertrouwen aan gespecialiseerde magistraten wilde de wetgever de achterstand in de rechtsbedeling wegwerken. Het aantal politierechtbanken werd opgetrokken van 20 naar 32.

ARCHIEF

VERWERVING

Een eerste overdracht naar het Algemeen Rijksarchief gebeurde door het parket bij de politierechtbank in april 1958, een eerste blok van het vredegerecht zelf volgde al snel in september 1958. Een nieuwe overdracht kwam er in 1967. In 1986 legde het parket van de procureur van Leuven archief neer van het vroegere politieparket van Tienen. Deze blokken werden in 1989 naar het Rijksarchief van Beveren overgebracht. In 1995 werden er zes repertoria neergelegd. Minuten van vonnissen van strafzaken van Tienen werden in 2001 door de Leuvense politierechtbank neergelegd. In 2003 werd archief van het parket bij de politierechtbank via de rechtbank van eerste aanleg van Leuven in Beveren gedeponneerd. In 2011 werd het archief van het vredegerecht van Tienen van Beveren naar het Rijksarchief Leuven overgebracht.

Inhoud en structuur

INHOUD

I. Stukken van algemene en administratieve aard

-kopieboeken (met minuten van uitgaande briefwisseling, chronologisch ingeschreven)

-statistische documenten

-rondzendbrieven van de procureur des Konings.

II. Stukken in verband met de rechtspleging

-rollen (helaas zijn bij heel wat vredegerechten de 19de-eeuwse algemene rollen geheel of gedeeltelijk verloren gegaan)

-de minuten van vonnissen en akten in burgerlijke zaken (vormen in het ene vrederecht twee afzonderlijke reeksen, terwijl ze in het andere in één doorlopende chronologische reeks zijn verzameld)

-de minuten van vonnissen in strafzaken

-de algemene zittingsbladen (werden door sommige griffiers samen met de minuten van de vonnissen in chronologische volgorde gebundeld)

-repertoria (helaas zijn bij heel wat vredegerechten de 19de-eeuwse repertoria geheel of gedeeltelijk verloren gegaan;

-alfabetische indices op naam van de partijen

-Specifiek voor de verzoeningsprocedure: het register van de verzoeningen en de processen-verbaal van verzoening en van niet-verzoening. Na de invoering van het Gerechtelijk Wetboek (1 november 1970) komt daar nog het register van de verzoekschriften bij (chronologisch genoteerde verzoeken inzake aanstelling van een deskundige, aanwijzing van een voorlopig bewindvoerder voor geesteszieken, machtiging tot hypothecaire inschrijving voor de ontvanger van registratie en domeinen...)

-registers van vrijwillige verschijning en de registers van verschijning na dagvaarding (ingevoerd in 1844 en tot begin 20ste eeuw als basis gebruikt voor het opstellen van gerechtelijke statistieken)

III. Stukken in verband met de willige rechtsmacht

-verklaringen van arbeidsongevallen (al dan niet in een register) en processen-verbaal van overeenkomst (allebei ingevoerd in het kader van de uitvoering van de arbeidsongevallenwet van 1903)

-kiezerslijsten (voor 1919);

-voogdijregisters of voogdijstaten met aangehechte stukken (jaarlijks ingebonden afschriften van de processen-verbaal van familieraden, ontsloten via de minuten van vonnissen en akten in burgerlijke zaken). Na de invoering van het Gerechtelijk Wetboek worden de voogdijregisters aangevuld met dossiers van familieraden en, in verband met de bescherming geesteszieken, de dossiers en het register van voorlopige bewindvoering.

Taal en schrift van de documenten

De stukken zijn in het Nederlands en in het Frans.

SELECTIES EN VERNIETIGINGEN

Van dit blok zijn geen vernietigingen bekend.

TOEKOMSTIGE AANGROEI/AANVULLINGEN

Toekomstige aangroei van stukken van het vredegericht Tienen 1 is onwaarschijnlijk.

Beschrijving van de series en archiefbestanddelen

PLAATSINGSLIJST VAN DE VERZAMELING BRIEVEN BRABANT AUGUSTUS (1869-1914).

- 1 Brieven van Augustus Brabant en andere documentatie betreffende de missionaris. 1869-1914.
1869-1914